

Steen Folke (VS):

Der var, så vidt jeg kunne høre, endnu et tordnende radikalt »måske«.

Uanset om udenrigsministeren efter denne debat hedder hr. Uffe Ellemann-Jensen eller han ikke gør det, mener jeg, at det vigtigste i særklasse, der er sket i løbet af i dag, er vedtagelsen af den dagsorden, der blev vedtaget, og som pålagde regeringen at tage afstand fra opstillingen af de 572 atomraketter. Jeg håber ikke, den sag drukner i alt for meget person-nam-nam.

Som hr. Gert Petersen har jeg lidt svært ved at tage socialdemokratiets særlige sarte-
hed omkring udtalelser alvorligt. Mit parti er blevet beskyldt for snart sagt alt mellem himmel og jord; så sent som lidt tidligere i dag af en ordfører er vi blevet sammenlignet med nazister osv. Vi er vant til lidt af hvert, og vi er ikke sarte i vores omtale af vore politiske modstandere, i øvrigt heller ikke i vores omtale af hinanden internt i partiet. (*Munterhed*).

Men det er ikke det, sagen drejer sig om, og det er vigtigt, at det ikke er det, sagen drejer sig om i dag. Udenrigsministeren kan sige lige hvad pokker han har lyst til om sine politiske modstandere, og det skal han have lov til.

Sagen drejer sig om de beslutninger, som er truffet af et flertal i folketinget, og som udenrigsministeren er sat til at administrere. Og dér har han ikke samme handle- og udtalefrihed, som han har i en større politisk sammenhæng. Jyllands-Postens referat af, at han har sagt, at der var tale om tåbelige og absurde sikkerhedspolitiske resolutioner, bestrider udenrigsministeren selv. På os virker det som bortforklaringer. Jeg vil sige, der er meget stærke indicier i kraft af de samstemmende journalistiske udtalelser om, hvordan ordene er faldet på mødet, men nu vel, udenrigsministeren bestrider, at det er gået sådan, og vi må erkende, at det er stærke indicier, det er ikke noget bevis.

Det forholder sig anderledes med hans efterfølgende udtalelser til dagbladet Information, udtalelserne om de »fuldstændig ansvarsløse råd«, og her mener jeg at sammenhængen er meget vigtig. Der står i sammenhængen i Information den 24. november:

»Udenrigsministeren mener i øvrigt, at regeringen har statsretten på sin side, når

den nu omsider har sat hælene i og undladt at følge de fuldstændig ansvarsløse råd, regeringen har fået vedrørende resolutionsafstemningerne tirsdag i FN.«

Her har udenrigsministeren ikke dementet; han har faktisk bekræftet, at sådan har han udtalt sig. Nu har han alligevel prøvet bl.a. i dag at bortforklare også disse udtalelser og sige: ja men det, han havde i tankerne, var en ganske bestemt resolution i FN, og i øvrigt var det hr. Heinesen og hr. Heinesens råd i FN-delegationen, han tænkte på. Det var altså en person eller måske et parti, men det var ikke et flertal i tinget.

Men den går ikke, hr. udenrigsminister! Den bortforklaring køber vi ikke. Det er helt klart, når ministeren taler om, at regeringen har statsretten på sin side, når den har sat hælene i; så kan det ikke dreje sig om et råd, han har fået af hr. Heinesen. Udenrigsministeren behøver ikke statsretten for at gøre noget andet, end hr. Heinesen beder ham om at gøre.

Hvis udenrigsministeren skal bruge statsretten til noget, skal det være til at gøre noget andet, end flertallet i FN-delegationen og flertallet i det udenrigspolitiske nævn har ment han skal gøre. Det er rent faktisk også det, han og regeringen med ham har gjort; det er det, sagen handler om. Men den går ikke, den udtalelse er ikke til at løbe fra. Det er klart, at det er et flertal og et flertals rådgivning, han karakteriserer som fuldstændig ansvarløs.

Det mener vi er uacceptabelt. En minister, der er sat til at forvalte den rådgivning, som manifesterer sig i det flertal, kan ikke tillade sig at omtale rådgivningen på den måde.

Jeg vil minde om, at det ikke er første gang, heller ikke Sabroudtalelserne, der startede hele balladen nu, hvor udenrigsministeren har udtalt sig i strid med flertallet. I dag sagde ministeren igen patetisk her, at han aldrig talte nedsættende om et folketingsflertal, hvis bud han har forpligtet mig til at udføre. Alligevel siger han nu igen, som det er refereret, på forhånd om den dagsorden, folketinget vedtog for nogle timer siden, at der er tale om en tom demonstration i NATO, og det er unægtelig et belysende eksempel på, hvad udenrigsministeren i praksis gør.

Men jeg vil gerne referere for 117. gang, for ministeren har aldrig forholdt sig til det, jeg har fremdraget for. Allerede den 27. au-